

Σάββατο 19 Νοέμβρη 2011 ώ ρα 8:00μμ

Τίτλος: America America

Σκηνοθέτης: Elia Kazan

Πρωταγωνιστές: Στάθης Γιαλελής, Frank Wolff, Elena Karam, Lou Antonio, Katharine Balfour, Γιώργος Φούντας, Γρηγόρης Ροζάκης

Επιπλέον συντελεστές: Μάνος Χατζιδάκις

Κυκλοφορία: 1963

Διάρκεια ταινίας: 167'

Μια από τις ταινίες εκείνες που κάθε φορά που τις βλέπεις μοιάζει και πιο αληθινή χάρη στη δύναμη και την ομορφιά των εικόνων, αλλά και ζωντάνια των προσώπων της. Μια επική ταινία γύρω από τη μετανάστευση και τη ζωή των ανθρώπων που έφτιαξαν τη σημερινή Αμερική, που ο Ελία Καζάν γύρισε με βάση ένα μυθιστόρημά του εμπνευσμένο από τη ζωή ενός θείου του.

Αν σε ταινίες όπως το Ανατολικά της Εδέμ, Λάσπη στ' αστέρια και Πυρετός στο αίμα ο Καζάν μας έδινε συγκλονιστικές εικόνες πτυχών της ζωής στη σύγχρονη Αμερική, στο Αμέρικα, Αμέρικα ο σκηνοθέτης στρέφεται για έμπνευση στις ρίζες της ίδιας της Αμερικής, σκιτσάροντας με τρόπο αξέχαστο το πορτρέτο ενός συνηθισμένου μετανάστη. Μόνο που ο

μετανάστης αυτός είναι Έλληνας, και μάλιστα Έλληνας της Μικρασίας, που η καταπίεση και οι διωγμοί (όπως και με μετανάστες από πολλές άλλες χώρες) δημιουργούν από νωρίς μέσα του το αίσθημα της φυγής, της αναζήτησης μιας πιο ελεύθερης χώρας.

Μπορεί για τον Καζάν και την οικογένειά του η Αμερική να ήταν η ποθητή λύση, αυτό όμως δεν τον εμπόδισε να κάνει κριτική σ' αυτήν και στις ηθικές και άλλες αξίες της, ιδιαίτερα μάλιστα στις ταινίες που γύρισε μετά τη στάση του στην περίοδο του «μακαρθισμού» (και την απόφασή του να συνεργαστεί με την Επιτροπή Αντι-αμερικανικών Ενεργειών, αποκαλύπτοντας ονόματα φίλων και συνεργατών του), σε μία ίσως προσπάθεια εξιλέωσης, με αποτέλεσμα στη συνέχεια να γυρίσει τις πιο ώριμες ταινίες του. Στο πνεύμα της κριτικής αυτής είναι και οι σκηνές του φινάλε, με την άφιξη του Σταύρου στην Αμερική και το μάντρωμα των μεταναστών στο Έλις Αιλαντ, καθώς και οι τελικές εικόνες του Σταύρου να γυαλίζει παπούτσια κάπου στη Νέα Υόρκη, όπου ο Καζάν δίνει μια κάθε άλλο παρά ευχάριστη εικόνα του αμερικανικού ονείρου που για πολλούς μετανάστες παρέμεινε άπιαστο, σε σκηνές δοσμένες με την ειλικρίνεια, τη δύναμη και την ομορφιά που μόνο ένας μεγάλος καλλιτέχνης όπως αυτός μπορεί να συλλάβει.

Νίνος Φένεκ Μικελίδης